

Efter min vurdering er der to situationer, hvor man kan komme markant fremad mod et bedre arbejdsmiljø. Den ene situation er dér, hvor forskning og ny viden kan fortælle om farlige stoffer, der anvendes i produktionen, og forskning og ny viden om, hvilke ting der kan erstatte disse farlige stoffer i produktionen. Det mest lysende eksempel på det i dansk arbejdsmiljøpolitik er spørgsmålet om de organiske opløsningsmidler inden for malerfaget. Her er der virkelig tale om én succeshistorie med hensyn til at komme markant fremad.

Efter min overbevisning er den anden situation, hvor man kan komme meget længere fremad, i de tilfælde, hvor man ude på virksomheden i fællesskab mellem ledelse og ansatte selv sætter arbejdsmiljøet højt på dagsordenen, gerne i samarbejde med Arbejdstilsynet eller arbejdsmedicinske klinikker eller BST, eller hvad ved jeg. Der er en stribe eksempler på, at dette finder sted, og jeg er overbevist om, at det er dét, der skal til, for at vi kan komme fremad med arbejdsmiljøet i Danmark.

Men så må jeg også sige, at jeg føler, at den nuværende regering er en stopklods. Den nuværende regering har på arbejdsmiljøområdet gennemført en række ting, som har ødelagt partsamarbejdet omkring arbejdsmiljøet i Danmark, startende i 1997 og senere fulgt op med en række eksempler på vedtagelser her i Folketinget, som har været af, ja, nærmest grotesk karakter. Det seneste eksempel er den incitamentspakke, som delvis er under behandling i Folketinget endnu. Det ene af de tre forslag er allerede vedtaget, det andet er under behandling i Folketingets Arbejdsmarkedsudvalg, og det tredje skal først til første behandling nu om et øjeblik. Her deltager vi selvfølgelig også gerne i debatten.

Jeg er temmelig overbevist om, at der skal nye boller på suppen, hvis vi skal få genopbygget det fortrolige partssamarbejde om arbejdsmiljøet i Danmark, og derfor burde statsministeren måske overveje hurtigst muligt at få udskrevet et folketingsvalg, så der bliver mulighed for at regeringsskifte, og vi kan få genopbygget tillidsforholdet mellem parterne på arbejdsmarkedet om dette spørgsmål. Det er der et ganske stort behov for.

Så er jeg i øvrigt meget glad for at kunne anbefale det forslag til vedtagelse, som er fremsat af den borgerlige side i Folketingssalen. Det skamroser ikke regeringen, for det er der ingen grund til, men det peger på nogle konkrete initiativer, som jeg tror og håber på, at vi i fællesskab

kan arbejde med i den kommende tid her i Folketinget, uanset hvordan rollerne er fordelt mellem regering og opposition.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Jeg vil gerne spørge hr. Knud Erik Kirkegaard, hvordan han fortolker CASA-rapporten. Den er jo ikke et forsvar for, at vores arbejdsmiljøpolitik ikke duer, den er bare noget statistik, et udsagn om, hvordan udviklingen er gået, og man kan vel ikke bruge det omvendt: hvis vi ikke havde haft den nuværende arbejdsmiljølov med de ting, der ligger i det, ville situationen have været status quo? Ingen ved jo, hvordan tallene ville have set ud, hvis vi ikke havde haft den nuværende arbejdsmiljølov, men jeg er glad for, at de bekræfter det, der foreligger med hensyn til opløsningsmidler osv.

I min indledning spurgte jeg hr. Knud Erik Kirkegaard: Når man i sit parti ikke har gjort op, hvor meget man kan spare ved eventuelle udliciteringer, hvorfor så snakke om det? Vi diskuterer jo i dag kun konsekvenserne af eventuelle udliciteringer, og hvordan har De Konservative det med hensyn til udlicitering?

Så vil jeg også gerne have et svar på, hvordan man i praktisk politik vil gennemføre at lægge de kontante forslag frem, som er nævnt i det forslag til vedtagelse, som De Konservative er medforlagsstillere til. Det mangler vi et svar på, når man ikke vil stemme for incitamentspakken.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg vil starte med at takke hr. Knud Erik Kirkegaard for de meget pæne bemærkninger om arbejdsmiljøet. Nu ser vi selvfølgelig frem til, at de også bliver omsat i konkret handling, og den samme efterlysning, som jeg rettede til Venstre, kan jeg selvfølgelig også rette til Det Konservative Folkeparti, for Det Konservative Folkeparti er jo medforlagsstiller til en række forslag, som forringer arbejdsmiljøet. Der er tidligere refereret fra nogle beslutningsforslag, og man har stemt imod de konkrete forslag, der har været fremsat.

Jeg vil gerne spørge hr. Knud Erik Kirkegaard: Hvad nu, hvis man fortsat havde bygget sin tro på partssamarbejdet? Jeg er helt enig i, at det er det ideelle, men hvad var sandheden i 1997? Det var, at den ene part, altså arbejdsgiverne, ikke havde incitament til at forbedre arbejdsmiljøet og reelt blokerede, og derfor var